

Krzysztof Burek

Miodusy - Pokrzywne, gm. Pelejewo, woj. łomżyńskie

Informator Archeologiczny : badania 9, 198-199

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W wypełniku grobów szkieletowych znajdowano fragmenty spalonych kości i ceramikę pochodzącą ze zniszczonego cmentarzyska kultury grobów kloszowych.

Badania będą kontynuowane.

MAŁA NIESZAWA, gm. Toruń
Stanowisko 2

patrz
średniowiecze

MIODUSY - POKRZYWNE
gm. Pelejewo
woj. łomżyńskie

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadził mgr Krzysztof Burek. Finansował WKZ w Białymstoku. Drugi sezon badań. Kurhan wczesnośredniowieczny.

Wyeksplorowano zachowaną wschodnią część kurhanu rozpoznanego wstępnie podczas prac w 1972 roku. Układ warstw potwierdził wstępne obserwacje. W części centralnej uchwycono wschodni skraj jądra kamiennego szerokości linii północ-południe około 220 cm i miąższości około 80 cm, wielowarstwowego, zbudowanego z kamieni o zróżnicowanych wielkościach /0-1 - 0,4 m/. Przestrzeń między kamieniami wypełniała żółto-szara glina, miejscami spieczona na kolor pomarańczowy, przemieszana z jasnym piaskiem; wystąpiły też tu nieciągłe smugi spalenizny, intensywniejsze w partii dolnej, drobne węgle drzewne, kilka nie tworzących skupień drobnych przepalonych kości, fragment z partii brzuszcowej średniościennego naczynia z ornamentem płytkich żłobków dookólnych. Jądro kamienne od pierwotnego, gliniastego podłoża, oddzielała nieciągła warstewka jasnego piasku.

W części północno-wschodniej kurhanu, stwierdzono obecność bruku kamiennego zalegającego na poziomie pierwotnego gruntu. Składały się nań kamienie o zróżnicowanych wielkościach /od 0,1 - 0,5 m/ zalegające w układzie jedno lub dwuwarstwowym. Część centralna kurhanu, po zewnętrznej stronie jądra, była pozbawiona bruku. Był on skonstruowany nieregularnie /partie z kamieniami ułożonymi zwarciem, w rozrzuceniu, luki pozbawione kamieni/. Między kamieniami zaobserwowano w kilku miejscach nieznaczne smugi spalenizny i wkładki jasnego piasku.

W partii południowo-wschodniej stwierdzono obecność jednego skupienia kamieni /1,1 x 0,8 cm/ i kilkunastu, średniej wielkości nie powiązanych wzajem ze sobą kamieni.

Ceramika znaleziona w obrębie jądra kamiennego pochodzi z drugiej fazy wczesnego średniowiecza /VIII-X wiek/; ceramikę znalezioną podczas pierwszego sezonu badań, w wypełnisku rowu dookólnego, należy datować na X-XI wiek.

Zbiory znajdują się w Muzeum Okręgowym w Białymstoku.

Badania ukończono.

MOGILNO
woj.bydgoskie

Katedra Archeologii Uniwersytetu im.Mikołaja Kopernika
w Toruniu

Badania prowadzili dr Jadwiga Chudziakowa /autorka sprawozdania/, mgr Wiesława Kolowa, mgr Gerard Wilke. Szósty sezon badań. Finansował WKZ w Bydgoszczy oraz Urząd Miasta i Gminy w Mogilnie. Osada wczesnośredniowieczna /VIII/IX-X/, gród wczesnośredniowieczny /X-XII w./, opactwo benedyktyńców /XI-XIX w./.

Prace skoncentrowane zostały w obrębie kościoła św.Jana celem zakończenia na tym odcinku wykopalisk oraz w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowań klasztornych. Te ostatnie prace miały na celu prześledzenie biegu, odkrytego w latach poprzednich, wału obronnego, co pozwoli na rekonstrukcję zasięgu przestrzennego osady grodowej, której istnienie znacznie wyprzedza budowę opactwa benedyktyńców.

W wyniku badań w obrębie kościoła, przeprowadzonych w jego zachodnich partiach, udało się uzyskać rozwiązanie układu architektonicznego tej części obiektu. Stwierdzono bezspornie, że pierwotny kościół św.Jana w Mogilnie posiadał jedną wieżę w środkowej zachodniej partii bryły. Natomiast prace przeprowadzone w kruchcie i przedsionku kruchty pozwoliły na rozwiązanie pierwotnego układu kruchty, która była zamknięta od strony nawy głównej oraz od strony obecnego wejścia głównego. Pozwala to przypuszczać, że musiały do niej prowadzić wejścia boczne.

Tak więc na podstawie przeprowadzonych w ciągu pięciu lat badań archeologicznych kościoła, uzyskaliśmy pełny rzut pierwotnego założenia świątyni, która okazała się bazyliką /szerokości 22,5 m, długości 36,5 m/